

[Ole Olsen]

Ole Olsen (SF):

Jeg vil gerne stille ministeren for skatter og afgifter, der fungerer som minister for offentlige arbejder, akkurat det samme spørgsmål, som hr. Kjelgaard stiller, men nok med modsat fortegn.

Det er sådan, at efter LOs oplysninger er industriens indtjening steget 88 pct. på et år. Jeg indrømmer, at det måske ikke siger så forfærdelig meget om andre erhverv, men noget siger det nu nok. Og det er helt klart ikke, fordi man har udvidet omsætningen. Det er, fordi priserne er steget.

Man laver en såkaldt indkomstpolitik her i landet, hvor man faktisk nedsætter lønmodtagernes realløn. Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke han finder det rimeligt, at man på de områder, der sorterer under ministeren for offentlige arbejder, bl. a. erhvervsvirksomheder, forsøger at tage tilbørligt hensyn til den målsætning, man siger man har for indtjeningen, og forsøger at overføre tilsvarende mål for indtjeningen i erhvervsvirksomheder.

Et tilsvarende spørgsmål skal jeg nok til rette tid tage op med handelsministeren, som selvfølgelig i denne forbindelse er vigtigere end ministeren for offentlige arbejder.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Da jeg forstod, at begge spørgsmål havde den samme baggrund, blot at de gik i hver sin retning, må jeg vel kunne tillade mig at besvare de to spørgsmål under ét ved at sige, som jeg allerede sagde i mit indledende svar, at begrundelsen for en grænse af den art, der er nævnt her, var en henvisning til forhandlinger med rigsrevisionen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

14) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

Waldorff (VS):

»Med hvilken begrundelse har post- og telegrafvæsenets ledelse afvist at anerkende Postarbejdernes Fagforening og Specialarbejderforbundet i Danmark som forhandlingsberettigede organisationer i forbindelse med gennemførelsen af rationaliseringsplanen PO 75?«

(Spm. nr. 161).

Skriftlig begrundelse.

Gennemførelsen af PO 75 medfører på den ene side en lang række forringelser i postbesørgelsen, især for de almindelige brugere, på den anden side en meget alvorlig forringelse af arbejdsforholdene for de ansatte.

I forbindelse med gennemførelsen af rationaliseringerne har postvæsenets ledelse kun villet forhandle de nye arbejdsforhold med tjenestemændene og disses organisation, Dansk Postforbund. Man har ikke villet forhandle med Postarbejdernes Fagforening og deres forbund, SID, på trods af at postarbejderne udgør en meget stor gruppe af de ansatte.

Den løbende konflikt på Vesterbros postkontor er bl. a. et resultat af de manglende muligheder for at føre forhandlinger. Over for kravet om forhandlinger svarer P&T-ledelsen blot med indsættelse af strejkebrydere.

Det er naturligvis fuldstændig uacceptabelt, at postvæsenet som statslig arbejdsgiver nægter de faglige organisationer forhandlingsret og altså her stiller sig på linje med de værste private arbejdsgivere.

Denne holdning fra postvæsenets side har været – og er stadig – en meget væsentlig årsag til konflikterne omkring rationaliseringerne, til skade for postarbejderne og store gene for forbrugerne.

Waldorff (VS):

Det centrale i mit spørgsmål om, hvorfor generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet i årevis har afvist postarbejderne og Specialarbejderforbundet som forhandlingsberettigede partnere, er statens rolle som arbejdsgiver. Stik imod den mest almindelige anstændighed optræder staten på mange områder i øjeblikket på linje med de værste arbejdsgivere. F. eks. har staten tabt en stribe fagretlige sager til akademikerorganisationerne, hvor staten har overtrådt overenskomsten. HK-formanden har ikke lagt fingrene imellem på den sidste kongres i forbindelse med kritikken af staten som arbejdsgiver. Han karakteriserer staten som den hårdeste arbejdsgiver inden for HK-området.

Inden for postvæsenet kender vi en række temmelig søgte begrundelser for den manglende forhandlingsret. En af dem er, at